

Jaap kijkt me verbaasd aan. Ik leg kort uit dat ik ben gevallen en dat ze daarom een huisarts sturen.

Rex blaft en schiet naar de voordeur, zijn nagels tikken op het laminaat. Twee mensen stappen naar binnen: een vrouw en een man.

“Ik ben de dokter,” zegt ze vriendelijk. “En dit is mijn chauffeur.”

Dat laatste vind ik raar, maar alles is vanavond toch al vreemd.

Ze stelt dezelfde vragen als de assistente eerder.

“Heeft u pijn?”

“Nee.”

“Hoofdpijn?”

“Ook niet.”

Ik schaam me bijna, het is vast niks. Maar dan zegt ze tegen de man: “Maak haar klaar voor een infuus.”

Huh? Een infuus? Waarom?

Voor ik iets kan zeggen, gaat er al een strakke band om mijn arm. De naald prikt en het slangetje vult zich.

“Kan jij vast een tas met kleren pakken?” vraagt ze aan Jaap.

Ik kijk haar verbaasd aan. “Waarom?”

“De ambulance is onderweg,” zegt ze rustig, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is.

Wacht, wat? Een ambulance?

“We kunnen toch gewoon zelf rijden,” probeer ik nog. “Desnoods rijd ik met u mee naar Assen.” Maar alles gaat sneller dan ik kan bevatten en de acties lijken nu sneller te gaan dan mijn hoofd kan volgen.

Op weg naar het ziekenhuis

Twee broeders, allebei zo rond mijn leeftijd, stappen binnen. Het is een drukke bedoening in onze woonkamer. Nadat ze dezelfde testen hebben gedaan als de huisarts, zoeken ze naar een nieuwe ader.

“Ik zet nog een infuus, mevrouw.”

Prikken vind ik vreselijk. Nog één? Maar er zit er toch al eentje in? Ik voel mijn lip trillen. “Liever niet,” zeg ik zacht, maar ik heb geen keus. De naald prikt, ik bijt op mijn tanden.

Ze schuiven me in mijn pyjama op de brancard, wikkelen een dun fleecedekentje om me heen en rijden naar de ambulance. Ik voel koude lucht langs mijn voeten. In de ambulance ruikt het naar desinfectie en rubber. De motor start, de sirene gaat aan. Blauwe flitsen trekken langs de bomen boven ons. Toch dringt nog steeds niet tot me door hoe groot deze wending in mijn leven is.

Rit en aankomst

De rit lijkt korter dan een boodschap om de hoek. Nog voor ik me goed en wel realiseer waar we zijn, zwaaien de schuifdeuren open. Felle TL-lampen schijnen in mijn gezicht, dan volgt een grote gang en zie ik vooral veel witte jassen langs me heen schuiven. Ze praten met elkaar, stellen Jaap vragen over tijden en medicijnen.

Nog steeds loop ik, nou ja, lig ik, in een simpele, vale pyjama. Zelfs met een gat onder mijn rechteroksel. Niet echt charmant.

Een arts tilt mijn rechterbeen omhoog.

“Hou vast. Bij drie laat ik los.”

Eén... twee... drie. Mijn been ploft omlaag alsof het niet bij me hoort.

“Mag ik nog één keer?” vraag ik, half koppig. Maar ook bij de derde poging herhaalt zich hetzelfde. De arts knikt kort naar een collega. “We moeten tempo maken.” Noodzaak is een scan en een trombolyse. Na de behandeling word ik naar de afdeling Braincare gebracht.

De puzzel

De voorgaande bladzijden zitten nog helder in mijn hoofd. Maar bij dit stukje weet ik niets meer. Helemaal niets. Wat gek. Daar heb ik nooit bij stilgestaan. Om deze puzzel compleet te krijgen, vraag ik het aan Jaap. Ik kijk hem aan.

“Hoe ging het eigenlijk in het ziekenhuis?”

Jaap zucht diep en wrijft even over zijn gezicht voordat hij begint te praten.

“In het ziekenhuis gaat alles ineens heel snel. Ze nemen je direct mee voor een onderzoek, en ik blijf achter in de wachtkamer, alleen.”

Hij staart voor zich uit terwijl hij verder vertelt.

“Terwijl ik daar zit, begint mijn telefoon te trillen. Eerst één bericht. Dan nog één. En nog één. Met tegenzin pak ik hem op. Het voelt alsof ik een bom in mijn handen heb, klaar om elk moment te ontploffen. Hoe gaat het nu? Wat is er precies aan de hand? Allemaal simpele vragen, maar ik weet zelf amper wat er gebeurt.”

Hij ademt even diep in.

“Dan komt er een arts naar me toe. Hij zegt dat je een trombolyse krijgt. Een behandeling om een bloedpropje op te lossen. Het had geen kwartier later moeten zijn, zegt hij. Die woorden